

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Jaroslava Hubáčka a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobkyně **M. A.** zastoupená JUDr. Jaroslavem Novákem, Ph.D., advokátem se sídlem Trojanova 12, Praha 2, proti žalovanému: **Finančnímu ředitelství pro hlavní město Prahu,** se sídlem v Praze 1, Štěpánská 28, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 23. 3. 2007, č. j. 7 Ca 250/2005 – 57,

takto:

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 23. 3. 2007, č. j. 7 Ca 250/2005 – 57, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 23. 3. 2007, č. j. 7 Ca 250/2005 – 57, zamítl žalobu, kterou se žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) domáhala zrušení rozhodnutí Finančního ředitelství pro hlavní město Prahu (dále jen „finanční ředitelství“) ze dne 1. 9. 2005, č. j. FŘ-2186/14/05, jímž bylo zamítnuto její odvolání proti platebnímu výměru Finančního úřadu pro Prahu 1 (dále jen „finanční úřad“) ze dne 8. 12. 2004, č. j. 262091/04/001962/4568, o vyměření daně z převodu nemovitostí ve výši 6 100 000 Kč. Městský soud v odůvodnění napadeného rozsudku uvedl, že zásadně sporná byla mezi účastníky řízení otázka právní, a to výklad pojmu vklad vložený podle zvláštního zákona do obchodní společnosti a v souvislosti s tím pak aplikace ust. § 20 odst. 6 písm. e) zákona č. 357/1992 Sb., ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon č. 357/1992 Sb.“). Podle názoru městského soudu vzhledem k tomu, že zákon č. 357/1992 Sb. osvobozuje od daně pouze vklady vložené do obchodní společnosti při definici vkladu podle obchodního zákoníku, vztahuje se osvobození od daně pouze na vklady do společnosti zvyšující základní jmění, zatímco vklady do společnosti nezvyšující základní jmění dani podléhají. Pokud stěžovatelka převedla celou nemovitost na obchodní společnost, přitom součástí základního jmění této společnosti se stala jen část hodnoty převedené nemovitosti určená

dohodou společníků, byla správně od daně osvobozena pouze tato část. Zbývající část hodnoty převedených nemovitostí pak dani podléhá. V této souvislosti městský soud poukázal na právní názor vyslovený v usnesení Ústavního soudu ze dne 18. 5. 2000, sp. zn. III. ÚS 31/2000 a na ustálenou judikaturu správních soudů (např. rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 13. 12. 2001, sp. zn. 22 Ca 230/2001, rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 31. 1. 2003, sp. zn. 59 Ca 91/2002, a rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 11. 11. 1998, sp. zn. 28 Ca 362/97).

Proti tomuto rozsudku městského soudu podala stěžovatelka v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. V kasační stížnosti namítala, že nemovitost byla vložena do společnosti jako celek a nebyla na ideální části nijak rozdělována. Městský soud se proto mýlí, hovoří-li o tom, že „účastník a správce daně postupovali správně, pokud učinili závěr, že od daně z převodu nemovitostí mohla být osvobozena pouze částka, o kterou bylo zvýšeno základní jmění“. Podle zákona č. 357/1992 Sb. je vždy předmětem daně převod nebo přechod nemovitosti, tedy právní skutečnost. Základem daně z takového předmětu daně pak může být cena sjednaná nebo cena zjištěná znaleckým posudkem. Městský soud ale tvrdí, s odkazem na judikaturu, že by se osvobození nemělo vztahovat k právnímu úkonu, ale k „hodnotě“ nebo „částce“. Citovaný zákon je však postaven na tom, že předmětem daně, a tedy i osvobození, je právní úkon nebo právní skutečnost, a teprve při stanovení základu daně jsou relevantními ocenění, ať již ve formě ceny sjednané či ceny znalecké. Ve snaze vyjít vstříc finančnímu ředitelství tak městský soud „přeskočil“ od předmětu daně k základu daně, a jejich obsah pomíchal, aby dosáhl kýženého efektu, tedy argumentu pro zamítnutí žaloby. V daném případě vložila stěžovatelka do obchodní společnosti nemovitosti, jejichž cena podle znaleckých posudků činila 177 200 000 Kč a na základě rozhodnutí jediného akcionáře bylo zvýšeno v této souvislosti základní jmění o 56 000 000 Kč, protože obchodní společnost převzala dluh stěžovatelky ve výši 122 000 000 Kč. Tato částka tedy rozhodně není ani cenou sjednanou, ale ani cenou zjištěnou, neboť žádný znalecký posudek na tuto částku ve spisu není. Stěžovatelka tvrdí, že nikdy se společností úplatný ani jiný převod za 122 mil. Kč nesjednala, ani takový přechod jako právní skutečnost nenastal (není znalecky tato cena nikde zjištěna), a proto tato částka nemůže být předmětem daně. Z uvedených důvodů proto navrhla, aby napadený rozsudek městského soudu byl zrušen a věc vrácena k dalšímu řízení.

Finanční ředitelství ve vyjádření ke kasační stížnosti vyslovilo nesouhlas s námitkou stěžovatelky, že skutková podstata, z níž v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech, a že pro tuto vadu měl soud toto rozhodnutí zrušit. Finanční úřad při dokazování postupoval v souladu s ust. § 31 odst. 2 a 4 zákona č. 337/1992 Sb., ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o správě daní a poplatků“), když si za účelem řádného posouzení věci opatřil všechny potřebné listiny. Postup finančního úřadu a listiny založené v daňovém spise podle názoru finančního ředitelství vyhovují ust. § 38 zákona o správě daní a poplatků. Finanční úřad na základě pochybností, které měl ve vztahu k podanému přiznání, zejména k uplatněnému osvobození od daně, věc došetřil a na podkladě zjištěných skutečností zcela oprávněně stanovil základ daně a daň. Podle názoru finančního ředitelství městský soud nepochybil při vydání napadeného rozsudku, pokud učinil závěr, že skutková podstata věci byla správními orgány zjištěna dostatečným způsobem. Přes námitky uvedené v kasační stížnosti ve vztahu k napadenému rozhodnutí

finanční ředitelství i nadále trvá na svém závěru, že podle ust. § 20 odst. 6 písm. e) zákona č. 357/1992 Sb. požívají osvobození vklady vložené v souladu s tehdy platným obchodním zákoníkem, tedy pouze vklady vložené do základního jmění. Prostředky vložené do společnosti, které netvoří její základní jmění, této dani podléhají a nepožívají osvobození. Lze poukázat i na to, že nyní účinné znění ust. § 20 odst. 6 písm. e) zákona č. 357/1992 Sb. již výslovně stanoví, že od daně z převodu nemovitostí jsou osvobozeny vklady vložené podle obchodního zákoníku do základního kapitálu (dříve základního jmění) obchodních společnosti a družstev. Toto nové znění zákona se sice na danou věc nevztahuje, nicméně je z něho možné dovodit, že úmyslem zákonodárce bylo od počátku účinnosti zákona č. 357/1992 Sb. osvobodit pouze vklady vložené do základního jmění obchodních společností nebo družstev, přičemž tento svůj úmysl nyní toliko vyjádřil při změně terminologie výslovně, aby o něm nemohlo být žádných pochybností. Z výpisu z obchodního rejstříku je zřejmé, že základní jmění společnosti bylo v souvislosti s nepeněžitým vkladem navýšeno o 56 000 000 Kč. Cena vložených nemovitostí (177 500 000 Kč) byla stanovena na základě znaleckých posudků předložených stěžovatelkou. Vzhledem k tomu, že stěžovatelka vložila všechny oceněné nemovitosti do společnosti a společnost se stala vlastníkem všech vložených nemovitostí a nikoliv jen části nemovitostí v hodnotě vkladu do základního jmění společnosti, jak vyplývá z prohlášení o vkladu do základního jmění do společnosti a z notářského zápisu z valné hromady, je pouze část hodnoty celého vkladu, tj. vklad do základního jmění společnosti, od daně z převodu nemovitostí osvobozena podle ust. § 20 odst. 6 písm. e) zákona č. 357/1992 Sb. Ke druhé námitce uplatněné v kasační stížnosti ohledně ceny sjednané, zastává finanční ředitelství i nadále názor, že došlo k úplatnému převodu nemovitostí, který je v souladu s ust. § 9 zákona č. 357/1992 Sb. předmětem daně z převodu nemovitostí. Základ daně nebyl pro tyto případy ve znění zákona č. 357/1992 Sb. platném k datu právních účinků vkladu do katastru nemovitostí nijak specifiky upraven, a proto byl finanční úřad při stanovení základu daně vázán ust. § 10 písm. a) citovaného zákona. Základem daně z převodu nemovitostí je potom cena zjištěná podle zvláštního předpisu, platná v den nabytí nemovitostí, a to i v případě, je-li cena nemovitosti sjednaná dohodou nižší než cena zjištěná; rozdíl cen nepodléhá dani darovací. Je-li však cena sjednaná vyšší než cena zjištěná, je základem daně cena sjednaná. Správce daně musí v souladu s ust. § 10 písm. a) zákona č. 357/1992 Sb. vždy porovnat cenu zjištěnou s cenou sjednanou. Účast ve společnosti má charakter ceny sjednané, protože určitá osoba se zavazuje vložit vklad a společnost s tímto jejím vkladem souhlasí. Přitom obě strany akceptovaly ocenění znalce pro účely nepeněžitého vkladu. Skutečnost, že za vklad nezískává převodce peníze, jako v případě ceny sjednané, není pro posouzení dané věci rozhodná, vzhledem k tomu že může být plněno i jiným způsobem než peněžními prostředky. Protiplnění spočívající v určitém podílu účasti vkladatele na společnosti a v daném případě ještě převzetí pohledávky v hodnotě 122 000 000 Kč, o kterou byla snížena hodnota vkládaných nemovitostí ve vztahu k navýšení základního jmění, je podle názoru finančního ředitelství zcela relevantním způsobem protiplnění. To, že se jedná o dohodu mezi společností U Hájků, a.s. a stěžovatelkou jednoznačně vyplývá z notářského zápisu NZ 23/99. Z výše uvedených důvodů je tedy podle názoru finančního ředitelství kasační stížnost nedůvodná.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek městského soudu při vázanosti rozsahem a důvody, které uplatnila stěžovatelka v podané kasační stížnosti (§ 109

odst. 2, 3 s. ř. s.), přičemž neshledal vady uvedené v odst. 3 cit. ustanovení, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Podle notářského zápisu NZ 23/99, N 20/99 sepsaného dne 15. 1. 1999 bylo na základě rozhodnutí jediného akcionáře při výkonu působnosti valné hromady společnosti U Hájků, a. s. rozhodnuto o zvýšení základního jmění společnosti o 56 000 000 Kč, a to nepeněžitými vklady, které budou sestávat z pozemku č. p. 217 o výměře 2055 m^2 a domu č. p. 1052 v k. ú. Nové Město, zapsané u Katastrálního úřadu Praha — město na LV č. 1115. Cena těchto nemovitostí byla stanovena posudky znalců Ing. J. K. a Ing. J. P. shodně ve výši 177 500 000 Kč. Dalším nepeněžitým vkladem byla pohledávka ve výši 21 992 795,17 Kč, kterou měla stěžovatelka za společností AS — IMMOBILIA, spol. s r. o. Oba nepeněžité vklady byly stěžovatelkou vloženy do společnosti tak, že nemovitosti se na zvýšení základního jmění s ohledem na přebíraný dluh započítaly částkou 55 500 000 Kč a pohledávka se na zvýšení základního jmění započítala částkou 500 000 Kč. Dále bylo v notářském zápise uvedeno, že na nemovitostech, jež jsou předmětem nepeněžitého vkladu, vázne zástavní právo pro pohledávku Vereinsbank (CZ), a. s., a to ke dni 22. 1. 1999 v částce 6 674 465,50 DM, což je v přepočtu 122 000 000 Kč. Na základě dohody mezi zástavním věřitelem, dlužníkem a společností U Hájků, a. s. převzala výše uvedený dluh společnost U Hájků, a. s.. O hodnotu této pohledávky byla snížena hodnota nemovitostí, která byla započítána na vklad do základního jmění společnosti. Katastrální úřad Praha město povolil vklad práva rozhodnutím č. j. V5-11979/99 a právní účinky vkladu vznikly dne 6. 5. 1999. Výzvou ze dne 7. 4. 2000, č. j. 86353/00/001961/4568, vyzval finanční úřad stěžovatelku k podání daňového přiznání podle ust. § 40 odst. 1 zákona o správě daní a poplatků. Stěžovatelka podala dne 2. 5. 2000 daňové přiznání k dani z převodu nemovitostí při nabytí, převodu nebo přechodu majetku osvobozeného podle ust. § 20 a 23 zákona č. 357/1992 Sb. Z výpisu z obchodního rejstříku vyplývá, že nepeněžitý vklad stěžovatelky byl ve vztahu k nemovitostem na základní jmění započítán částkou 55 500 000 Kč. V ocenění nepeněžitého vkladu vypracovaného znalcem Ing. J. P. byla hodnota nepeněžitého vkladu stanovena ve výši 177 500 000 Kč. Výzvou ze dne 30. 11. 2002, č. j. 167146/02/001961/4568 vyzval finanční úřad stěžovatelku k vyjádření se ke vzniklým pochybnostem. Na základě této výzvy stěžovatelka mimo jiné předložila dodatek č. 1/2003 vypracovaný znalcem Ing. J.K., který nepeněžitý vklad ocenil částkou 177 500 000 Kč. V posudku uvedl, že částka nezohledňuje zástavní právo, které na nemovitosti vázne, přitom při realizaci prodeje získá prodávající pouze částku 55 500 000 Kč. Platebním výměrem na daň z převodu nemovitosti vydaným finančním úřadem dne 8. 12. 2004, č. j. 262091/04/001962/4568, byl stanoven základ daně ve výši 122 000 000 Kč a stěžovatelce byla stanovena daňová povinnost ve výši 6 100 000 Kč. Proti platebnímu výměru podala stěžovatelka odvolání, které bylo rozhodnutím finančního ředitelství zamítnuto.

Protože Nejvyšší správní soud při řešení otázky, zda se osvobození od daně z převodu nemovitostí podle ust. § 20 odst. 6 písm. e) zákona č. 357/1992 Sb. vztahuje na celou hodnotu nepeněžitého vkladu, nebo pouze na tu část jeho hodnoty, o kterou se zvýšilo základní jmění (dnes základní kapitál) dané společnosti, zjistil, že tuto otázku řešila dosavadní judikatura Nejvyššího správního soudu nejednotně, byla věc předložena v souladu s ust. § 17 s. ř. s. rozšířenému senátu, který usnesením ze dne 24. 8. 2010, č. j. 7 Afs 51/2007 - 121, rozhodl, že „I. Podle § 20 odst. 6 písm. e) zákona č. 357/1992 Sb., o dani

dědické, dani darovací a dani z převodu nemovitostí, ve znění účinném do 31. 5. 2001, podléhal vklad nemovitosti do obchodní společnosti při splnění podmínky podle věty druhé téhož ustanovení (pětiletá účast společníka na společnosti) úplnému osvobození od daně z převodu nemovitostí i v případech, kdy do základního jmění společnosti nebyla započtena celá hodnota vkládané nemovitosti, ale pouze její část. II. Věc se vrací k projednání a rozhodnutí sedmému senátu."

V odůvodnění usnesení rozšířený senát uvedl, že opačný názor, než který vyjádřila stěžovatelka, zastávala judikatura správních soudů v době před vznikem Nejvyššího správního soudu, jakož i judikatura Ústavního soudu a dospěl k němu posléze v řadě svých rozhodnutí i Nejvyšší správní soud, např. v rozsudku ze dne 29. 3. 2005, č. j. 1 Afs 2/2003 - 52, ze dne 19. 1. 2006, č. j. 7 Afs 121/2004 - 51, nebo ze dne 5. 3. 2008, č. j. 8 Afs 143/2006 - 58. V posledně zmiňovaném rozhodnutí Nejvyšší správní soud uvedl, že *„Předmětem namítané právní úpravy v obchodním zákoníku je hodnota nad rámec výše vkladu, který (jediný) se ve smyslu § 58 odst. 1* [obchodního zákoníku] *stává vždy součástí základního jmění obchodní společnosti. Podíváme-li se na § 163a odst. 3 cit. zákona, zjistíme, že se týká emisního ážia, které vzniká, je-li emisní kurs akcií vyšší než jmenovitá hodnota akcií (§ 163a odst. 2 cit. zákona). Obdobně se v odstavci třetím téhož ustanovení stanoví, že rozdíl mezi hodnotou nepeněžitého vkladu a jmenovitou hodnotou akcií, které mají být vydány akcionáři jako protiplnění, se považuje za emisní ážio, jen pokud stanovy, zakladatelská smlouva nebo zakladatelská listina nebo usnesení valné hromady neurčují něco jiného. Dle § 109 odst. 3 téhož zákona, mají-li být poskytnuty nepeněžité vklady, musí být ve společenské smlouvě nebo v písemném prohlášení o převzetí vkladu uveden předmět vkladu, jeho hodnota podle posudku znalce a částka, která se započítává na vklad společníka; dále odkazuje na přiměřené použití § 163a odst. 2. Zákon tedy umožňuje, aby kapitálová obchodní společnost přijala vklad ve vyšší hodnotě, než je hodnota, jež bude zapsána v obchodním rejstříku. S touto hodnotou nad rámec výše vkladu se zachází jako s emisním ážiem, tedy je nutné o ní účtovat jako o emisním ážiu (syntetický účet 412) a zařazení do kategorie emisního ážia rovněž limituje jeho budoucí užití. Zákon jednoznačně vymezuje rozdíl mezi vkladem a emisním ážiem. Dále stanoví, že se zmíněná hodnota považuje za emisní ážio, pokud stanovy, zakladatelská smlouva nebo zakladatelská listina nebo usnesení valné hromady neurčují něco jiného. Obchodní společnost tedy svým rozhodnutím může stanovit i jiný režim této zbylé hodnoty, která však tímto jiným režimem nemůže spadat do kategorie vklad ve smyslu § 59 a 58 obchodního zákoníku, i když ji společníci jako „vklad" označí. V § 59 cit. zákona se kumulativně stanoví, že společník se zavazuje vložit vklad do společnosti a současně se tímto vkladem podílí na jejím řízení. Základní jmění společnosti je peněžním vyjádřením souhrnu peněžitých a nepeněžitých vkladů všech společníků do společnosti, přičemž souhrn vkladů jednoho společníka pak představuje jeho obchodní podíl. Hodnota nad rámec výše vkladu společníka sama o sobě neumožňuje podílet se na společnosti více, než je dáno jeho obchodním podílem. (...). Částka převyšující započtení na vklad společníka je tudíž ve světle výše uvedeného hodnotou nad rámec výše vkladu, a nelze ji považovat za vklad ve smyslu § 59 [obchodního zákoníku]."*

Rozšířený senát připustil, že tato úvaha má svůj racionální základ, ale přesto se s ní zcela neztotožnil. Obchodní zákoník totiž není v tom, co rozumí pojmem „vklad do společnosti", konzistentní. Na jedné straně jeho obecná ustanovení (§ 58 odst. 1 a § 59 odst. 1) skutečně neznají jiný „vklad společníka" do společnosti, než právě vklad do základního jmění (kapitálu) společnosti. Zároveň ovšem u jednotlivých kapitálových

obchodních společností umožňuje, aby společník vložil do společnosti nemovitost o vyšší hodnotě, než je hodnota, která se projeví v základním jmění (kapitálu) společnosti. V této souvislosti se hovoří o emisním ážiu, obdobně jako v případě peněžitého vkladu, kdy např. akcionář zaplatí za emisní kurs upisovaných akcií více, než kolik činí jmenovitá hodnota těchto akcií, poskytne tedy společnosti příplatek nad svůj vklad. Právě u nepeněžitých vkladů však obchodní zákoník ve svých zvláštních ustanoveních o kapitálových společnostech (§ 109 odst. 3, § 163a odst. 3) používal, a nadále používá, pojem „vklad" ve dvojím významu – jednak pro celkovou hodnotu vloženou do společnosti a jednak pro částku, která se započítává do základního jmění (kapitálu) jako „vklad společníka", tj. onen „vklad" v užším slova smyslu. I z tohoto důvodu je třeba podle názoru rozšířeného senátu velmi přísně rozlišovat mezi původní dikcí ust. § 20 odst. 6 písm. e) první věta zákona č. 357/1992 Sb., která je relevantní pro posuzovanou věc, a současným zněním tohoto ustanovení, tj. po novele provedené zákonem č. 117/2001 Sb., který nabyl účinnosti dne 1. 6. 2001. Podle původního znění totiž osvobození od daně darovací a daně z převodu nemovitostí podléhaly *„vklady vložené podle zvláštního zákona* (tj. obchodního zákoníku) *do obchodních společností nebo družstev*", zatímco podle současného znění *„osvobození podléhají vklady vložené do základního kapitálu obchodní společnosti nebo družstva podle obchodního zákoníku nebo podle právního řádu jiného evropského státu, má-li tato obchodní společnost nebo družstvo sídlo v tuzemsku nebo na území jiného evropského státu"*. Rozšířený senát se neshodl s dosavadní judikaturou v názoru, že obě tato znění zákona mají v daném ohledu shodný význam. V této souvislosti je podle rozšířeného senátu vhodné připomenout, že *„základní kapitál není určitá majetková hodnota, kterou společník převádí na společnost jako vklad a jež se stává jejím majetkem, nýbrž pouze hodnotové vyjádření vkládaného majetku (peněžitého i nepeněžitého) v penězích"* (D., J. a kol. Obchodní zákoník. Komentář. Díl I., 1. vyd., Praha 2002, s. 353). Tedy i v případech, kdy se do základního kapitálu (dříve jmění) započítává pouze část hodnoty vkládané nemovitosti, nabývá tato společnost do vlastnictví samozřejmě nemovitost celou, nikoliv jen nějakou její ideální část. Samotná nemovitost jako reálná věc ve smyslu občanskoprávním je na společnost převáděna celá, její hodnota se však dělí z hlediska obchodněprávního, účetního a podle současné dikce zákona č. 357/1992 Sb. i z hlediska daňového na část, která se projeví jako vklad společníka do základního kapitálu společnosti, a část, která se takto neprojeví. Předmětem daně z převodu nemovitostí je podle ust. § 9 odst. 1 zákona č. 357/1992 Sb. úplatný převod nebo přechod vlastnictví k nemovitostem, k němuž v daném případě nakonec dochází, i přes nutnost určité prvotní neformální dohody mezi společností a vkladatelem, jednostranným právním úkonem vkladatele, tj. jeho písemným prohlášením podle ust. § 60 odst. 1 obchodního zákoníku, na jehož základě je proveden vklad vlastnického práva nabývající společnosti do katastru nemovitostí.

Nicméně podmínky osvobození od daně definovalo ust § 20 odst. 6 písm. e) zákona č. 357/1992 Sb. jinak v době, kdy k předmětnému vkladu došlo, než jak je definuje v současné době. Původně zákon výslovně nevyžadoval jako podmínku úplného osvobození, aby se celá hodnota vkládané nemovitosti projevila v základním jmění společnosti, jak je tomu podle jeho současné dikce. Bylo by zbytečné spekulovat, zda zákonodárce přesto takový záměr již při přijímání původní podoby daného ustanovení měl, jestliže ho v textu zákona výslovně neprojevil. Zákon pouze odkazoval na vklady do společností a družstev podle obchodního zákoníku, přičemž obchodní zákoník používal

pojem „nepeněžitý vklad“ ve dvojím významu. Jednak jako celkovou hodnotu vkládanou společníkem do společnosti a také jako tu její část, která se projeví v jejím základním jmění, tj. jako „vklad společníka“. Za této situace tak měly daňové subjekty dobré důvody předpokládat, že osvobození od daně podléhá vklad nemovitosti do společnosti jako takový, nikoliv pouze ta část hodnoty vkládané nemovitosti, jež se projevila v základním jmění společnosti. Ač pozdější rozhodovací praxe správních soudů i Ústavního soudu dospěla k opačnému závěru, má rozšířený senát Nejvyššího správního soudu i s ohledem na principy právní jistoty a předvídatelnosti práva za to, že podle ust. § 20 odst. 6 písm. e) zákona č. 357/1992 Sb., ve znění účinném do 31. 5. 2001, podléhal vklad nemovitosti do obchodní společnosti při splnění podmínky osvobození podle ust. § 20 odst. 6 písm. e) věty druhé zákona č. 357/1992 Sb. (pětiletá účast společníka na společnosti), úplnému osvobození i v případech, kdy do základního jmění společnosti nebyla započtena celá hodnota vkládané nemovitosti, ale pouze její část.

Stížní námitka týkající se rozsahu osvobození od daně z převodu nemovitostí je tedy, byť z jiných důvodů než které uváděla stěžovatelka, důvodná.

S ohledem na vyslovené právní závěry je bezpředmětné se zabývat otázkou určení ceny nemovitosti pro stanovení základu daně z převodu nemovitostí podle ust. § 10 písm. a) zákona č. 357/1992 Sb., v tehdejším znění.

Nejvyšší správní soud z důvodů výše uvedených zrušil napadený rozsudek městského soudu a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

V dalším řízení je městský soud vázán právním názorem, který je vysloven v tomto rozsudku (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne městský soud v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. září 2010

JUDr. Eliška Cihlářová

předsedkyně senátu